

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Rivica s.r.o.**, se sídlem Donatellova 2003/6, Praha 10, zastoupena Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2018, č. j. 3 A 58/2018 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem. Dožadoval se, aby soud určil, že kontrola, kterou žalovaný zahájil dne
22. 1. 2018 v 9:39 hod. (v místě Senovážné náměstí, Praha 1) a ukončil dne 23. 1. 2018, byla nezákonná. Nezákonnost zásahu spatřoval v tom, že kontrolu v celém rozsahu neprováděl kontrolující, ale kontrolní úkon spočívající v provádění kontrolního nákupu (služeb) dle § 8 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), prováděly dvě osoby pověřené kontrolním orgánem. Tyto pověřené osoby rovněž sepsaly záznamy z kontrolní jízdy, které se následně staly součástí protokolu o kontrole.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že kontrolní řád umožňuje využít k účasti na kontrole přizvanou osobu. Použití institutu přizvané osoby bylo nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Pověření přizvaných osob k provádění kontrolních jízd též bylo v souladu se zákonem. Z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že přizvané osoby mohou kontrolní úkon vykonat samostatně, bez přítomnosti kontrolující osoby. Přizvaná osoba nemusí mít k účasti na kontrole konkrétní pověření. Pověření nepochybně musí mít písemnou formu a mělo by se týkat jednotlivé kontroly. Z toho však nevyplývá, že předmětné pověření musí být vyhotoveno pro konkrétní kontrolu v konkrétní čas, neboť takto exaktně předvídat parametry kontroly není vždy možné a racionální. Městský soud uzavřel, že tvrzený zásah nesplňuje podmínku nezákonnosti, neboť kontrolní orgán se při výkonu kontroly držel zákona.

[3] Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti doslovně zopakoval tvrzení a právní úvahy obsažené v žalobě. Nad rámec reprodukce toho, co uvedl již v žalobě, namítl pouze, že *„soud věc nesprávně právně posoudil a ve svém rozhodnutí se zjevně nezabýval otázkami, které byly ve správní žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. nastoleny ohledně úlohy a oprávnění přizvaných osob v rámci státní kontroly. Eufemisticky lze podotknout, že »žalobce o voze a soud o koze«“*.

[4] Pouze pro přehlednost je třeba uvést, že stěžovateli vadí, že důležitou součást kontroly (mj. kontrolní nákup) vykonaly přizvané osoby, které kontrolní orgán předem úkoloval. Upozorňuje, že dle kontrolního řádu, může kontrolu provést pouze kontrolní orgán a nikoliv přizvaná osoba. Navíc se přizvané osoby neprokázaly žádným zákonným způsobem. Neměly ani pověření ke konkrétní kontrole.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v ní fakticky opakuje totéž, co uvedl již v žalobě. Podle žalovaného byla kontrola provedena v souladu se zákonem a k žádnému zásahu do stěžovatelových práv nemohlo dojít. Stěžovatelovu argumentaci považoval za účelovou. Žalovaný navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl.

[6] Soud konstatuje, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Soud předesílá, že již rozhodoval ve skutkově obdobných případech, v němž tentýž advokát, jako je nynější zástupce, za jiného klienta podal totožné kasační stížnosti. V rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018 - 52, soud zejména kritizoval chabou kasační argumentaci (body 6 až 11 cit. rozsudku), ale také výslovně potvrdil závěry městského soudu a neshledal důvodnou námitku, podle níž se městský soud nezabýval otázkami úlohy a oprávnění přizvaných osob v rámci státní kontroly (bod 12). Totožně posoudil soud skutkově obdobné případy v rozsudcích ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 – 30, a ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 – 50.

[9] Soud v souladu se shora uvedenými rozsudky poznamenává, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze doslovně opakuje argumentaci, kterou předestřel již v žalobě. Nijak

nereaguje na to, jak se s ní vypořádal městský soud; nad rámec žaloby snad uvedl jen dvě věty citované v bodě [3] shora (k minimu kasačních námitek viz blíže např. rozsudky ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016- 40). Soud přitom nemůže pominout bezprospěšnou šablonovitost kasační stížnosti. Není proto na místě, aby opětovně stěžovatele obšírně přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů.

[10] Jde-li o stěžovatelem vznesené výtky, nemá soud pochyb o tom, že je městský soud posoudil správně, ztotožňuje se s jeho závěry, které jsou navíc opřeny o judikaturu a též o praxi městského soudu. V podrobnostech lze tedy odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

[11] Lze shrnout, že z kontrolního řádu je zřejmé, že umožňuje, aby ke kontrole byly přizvány fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. Soud souhlasí se stěžovatelem, že kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Přitom stanoví, že se tak může stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřípustně zúžen jen na použití znalců, tlumočníků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu.

[12] Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby dle své libosti. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované věci bylo důležité, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4).

[13] Pro tento závěr svědčí i ustálená judikatura, která činnost přizvaných osob provádějících kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 As 31/200 7 - 87, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016- 40, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22). Byť to bylo ve vztahu k jiné zákonné úpravě, poselství tohoto logického názoru zůstává zachováno i v nynější situaci, kdy se na činnost veřejné zprávy vztahuje kontrolní řád z roku 2012.

[14] Nedůvodné jsou též výtky ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a)], avšak ve vztahu ke kontrolující osobě, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle soudu musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Nelze však požadovat, aby každé

takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně ostatně ani nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména, jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují dopravu přes mobilní aplikace typu UBER.

[15] S ohledem na výše uvedené soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu